

KROPLA OPTYMIZMU

MAJ 2025

CENTRUM AKTYWNOŚCI SENIORÓW >OPTYMISTA<

Polski Komitet Pomocy Społecznej

Kraków, ul. Henryka Sienkiewicza 2a

Kwiecień to jeden z najpiękniejszych miesięcy w roku.

Dni są coraz dłuższe, przyroda budzi się do życia. W tym miesiącu jest najważniejsze święto chrześcijańskie Wielkanoc, upamiętniające zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Z tej okazji 11 kwietnia w spotkaliśmy się w Klubie Seniora aby uczcić nadchodzące Święta, podzielić się jajkiem i złożyć sobie życzenia. Cieszyliśmy się planowanymi spotkaniami z rodziną i przyjaciółmi.

Park Krakowski

Wreszcie nadeszły wyczekiwane Święta. Niedziela Wielkanocna, piękna pogoda, tradycyjne uroczyste śniadania, spacer. Niestety nie było nam dane przeżyć radośnie całe święta. W Wielkanocny Poniedziałek z Watykanu nadeszła smutna wiadomość. Zmarł Papież Franciszek. Sprawował swój pontyfikat 13 lat. Cały świat, bez względu na wyznanie pogrążył się w smutku. Na dzień pogrzebu Papieża 26 kwietnia Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej ogłosił żałobę narodową.

1000-lecie koronacji Bolesława Chrobrego na króla Polski

W 2025 roku Polska obchodzi 1000. rocznicę koronacji Bolesława Chrobrego na pierwszego króla Polski, co stanowiło kluczowy moment w historii państwa polskiego.

Bolesław Chrobry, urodzony w 967 roku, objął władzę w 992 roku, rozpoczynając erę transformacji w historii Polski. Był władcą ambitnym i umiejętnie bronił swojego terytorium, a także je rozszerzał. Rozwijał administrację grodową, co stanowiło podstawę organizacji państwa.

Za jego panowania Polska wchłonęła takie regiony jak Pomorze, Łużyce i części Czech, co skutecznie umiejscowiło ją wśród znaczących potęg wczesnośredniowiecznej Europy. Chrobry był głęboko zaangażowany w chrystianizację swojego królestwa. Wspierał autonomię polskiego Kościoła, ustanawiając arcybiskupstwo w Gnieźnie. Jego zdolności dyplomatyczne uwidoczniły się podczas Zjazdu Gnieźnieńskiego w 1000 roku, kiedy gościł cesarza Ottona III. Utworzono wówczas arcybiskupstwo w Gnieźnie i biskupstwa w Krakowie, Kołobrzegu i Wrocławiu.

Koronacja Bolesława Chrobrego symbolizowała suwerenność państwa polskiego wobec Cesarstwa Niemieckiego, pełną niezależność Kościoła polskiego oraz wzrost prestiżu Polski na arenie międzynarodowej. Zapoczątkowała monarchię dziedziczną i koronowaną w Polsce.

Niestety Bolesław Chrobry zmarł zaledwie kilka miesięcy po koronacji, w tym samym roku – 1025. Jego syn, Mieszko II Lambert, również został koronowany na króla jeszcze w 1025 roku i kontynuował jego dzieło.

Kartka z kalendarza

Maria Konopnicka (ur. 23 maja 1842 w Suwałkach, zm. 8 października 1910 we Lwowie) była jedną z najwybitniejszych polskich poetek i nowelistek okresu pozytywizmu. Zapisła się w historii także jako pisarka dla dzieci, krytyczka literacka, publicystka oraz tłumaczka.

Konopnicka pochodziła z rodziny o głębokich tradycjach patriotycznych i literackich. Jej ojciec, Józef Wasiłkowski, był prawnikiem i miłośnikiem literatury, który przekazał córce zamiłowanie do polskiej kultury i poezji. Po śmierci matki w 1854 roku wychowaniem Marii oraz jej rodzeństwa zajął się ojciec, kładąc duży nacisk na edukację i wartości moralne.

Maria Konopnicka debiutowała w 1870 roku wierszem „W zimowy poranek”, a jej kariera literacka nabrała tempa po publikacji cyklu „W górach” w 1876 roku. Konopnicka była autorką wielu nowel, wierszy oraz utworów dla dzieci, z których najbardziej znane to „O krasnoludkach i sierotce Marysi” czy „Na jagody”. Jej twórczość cechuje zaangażowanie społeczne, wrażliwość na losy najuboższych oraz krytyka niesprawiedliwości społecznych.

Angażowała się w działalność społeczną i patriotyczną, uczestnicząc w akcjach konspiracyjnych, a także redagując czasopismo „Świt” – jedno z pierwszych pism kobiecych w Polsce. Była także aktywną tłumaczką literatury europejskiej, władała kilkoma językami obcymi.

Konopnicka była postacią kontrowersyjną, często krytykowaną przez konserwatywne środowiska, ale jej dorobek literacki i postawa obywatelska zyskały uznanie wielu pokoleń Polaków. Jej pogrzeb we Lwowie stał się wielką manifestacją patriotyczną, gromadzącą dziesiątki tysięcy osób.

W uznaniu zasług, na jej cześć nazwano m.in. krater na Wenus, a w wielu miastach Polski postawiono jej pomniki i powstały muzea jej imienia. Maria Konopnicka pozostaje symbolem zaangażowania społecznego i walki o prawa najuboższych, a jej twórczość do dziś inspirowa czytelników i badaczy literatury.

Władysław Stanisław Reymont (właściwie Stanisław Władysław Rejment) urodził się 7 maja 1867 roku w Kobielach Wielkich koło Radomska, a zmarł 5 grudnia 1925 roku w Warszawie. Był jednym z najwybitniejszych polskich pisarzy, prozaikiem i nowelistą, a także ważnym przedstawicielem realizmu z elementami naturalizmu w literaturze Młodej Polski.

Reymont początkowo pracował w różnych zawodach, m.in. jako krawiec, aktor w wędrownym teatrze oraz urzędnik kolei

Warszawsko-Wiedeńskiej. Od 1892 roku zaczął publikować swoje utwory, a przełomowym momentem w jego karierze była powieść „Pielgrzymka do Jasnej Góry” z 1894 roku, która przyniosła mu popularność.

Jego najważniejszym dziełem jest czterotomowa epopeja chłopska „Chłopi” (1902–1908), za którą w 1924 roku otrzymał Nagrodę Nobla w dziedzinie literatury. Utwór ten realistycznie i szczegółowo ukazuje życie polskiej wsi, posługując się m.in. gwarą chłopską i naturalistycznym stylem opisu. Innym znanym dziełem Reymonta jest „Ziemia obiecana”, powieść ukazująca życie w mieście przemysłowym. Należy wspomnieć również o „Komediantce” – powieści o buncie jednostki przeciwko ograniczeniom społecznym i obyczajowym, krytykującej fałsz i brak zasad moralnych w środowisku aktorskim.

Twórczość Reymonta cechuje głębokie spojrzenie na problemy zwykłych ludzi, łączenie konwencji pozytywistycznych z młodopolskimi oraz impresjonistyczne opisy natury i życia. Jego bohaterowie często pochodzą z niższych warstw społecznych, a ich losy ukazują walkę o byt i instynkty, co jest typowe dla naturalizmu.

Władysław Reymont był także aktywny społecznie, m.in. w czasie I wojny światowej. Pomimo problemów zdrowotnych, które ograniczyły jego działalność literacką pod koniec życia, pozostawił trwały ślad w polskiej literaturze. Zmarł w 1925 roku i został pochowany na warszawskich Powązkach.

Halina Poświatowska (z domu Myga) to jedna z najważniejszych polskich poetek drugiej połowy XX wieku. Urodziła się 9 maja 1935 roku w Częstochowie, a zmarła 11 października 1967 roku w Warszawie, mając zaledwie 32 lata. Jej życie naznaczone było ciężką chorobą serca, która znacząco wpłynęła na jej losy i twórczość.

Poświatowska od dzieciństwa zmagала się z poważną wadą serca, przez co wiele czasu spędzała w szpitalach i sanatoriach. Tam poznała swojego przyszłego męża, Adolfa Poświatowskiego, również chorego na serce. Ich małżeństwo trwało krótko – Adolf zmarł po dwóch latach, a Halina została wdową w wieku 21 lat. Dzięki wsparciu polonii amerykańskiej przeszła w 1958 roku operację serca w Stanach Zjednoczonych, która przedłużyła jej życie o kilka lat.

Podczas pobytu w USA studiowała w prestiżowym Smith College, które ukończyła z tytułem *bachelor of arts* po trzech latach, mimo początkowej nieznajomości języka angielskiego. Odrzuciła propozycję dalszych studiów na Stanford University i wróciła do Polski, gdzie kontynuowała naukę na Uniwersytecie Jagiellońskim.

Poświatowska zadebiutowała w 1956 roku. Szybko zdobyła uznanie jako autorka niezwykle osobistych, zmysłowych i emocjonalnych liryków miłosnych. Jej poezja poruszała tematy miłości, śmierci, przemijania i egzystencji. Wiersze Poświatowskiej cechuje wrażliwość, odwaga w mówieniu o uczuciach i cielesności oraz filozoficzna refleksja nad kruchością życia.

Poświatowska była osobą niezwykle inteligentną, ambitną i świadomą swojej urody. Jej życie, naznaczone cierpieniem i świadomością krótkiego czasu, było intensywne i pełne pasji. Miała trudny charakter – była uparta, skupiona na sobie, ale też wyjątkowo wrażliwa i charyzmatyczna. Jej relacje z mężczyznami były burzliwe, a doświadczenia miłosne znalazły odbicie w jej poezji.

Halina Poświatowska została pochowana na cmentarzu św. Rocha w Częstochowie. Jej twórczość do dziś inspiruje czytelników i badaczy, a jej wiersze należą do kanonu polskiej poezji współczesnej. Pośmiertnie została uhonorowana licznymi nagrodami, a jej życie i dzieło doczekały się wielu opracowań biograficznych.

Najbardziej znane wiersze Haliny Poświatowskiej:

„Jestem Julią” – jeden z jej emblematycznych utworów, w którym poetka utożsamia się z szekspirowską bohaterką, przekraczającą granice czasu i przestrzeni w imię miłości. Wiersz stał się symbolem romantycznej odwagi i tęsknoty za intensywnym przeżywaniem uczuć.

„Odkąd cię poznałam...” – liryk o codziennej intymności, w którym pojawia się motyw szminki noszonej w kieszeni jako symbol kobiecości i pragnienia bliskości:

*„Odkąd cię poznałam, noszę w kieszeni szminkę
to jest bardzo głupie nosić szminkę w kieszeni
gdy ty patrzysz na mnie tak poważnie, jakbyś w moich
oczach widział gotycki kościół”.*

„Lubię tęsknić” – utwór o metafizycznej naturze uczuć, łączący zmysłowość z abstrakcją:

*„Lubię tęsknić
wspinać się po poręczy dźwięku i koloru
w usta otwarte chwytać
zapach zmarznięty”.*

„Ty miły jesteś ślepy...” – wiersz o asymetrii w relacjach, gdzie podmiot liryczny konfrontuje własną przenikliwość z emocjonalną ślepotą partnera:

*„Ty miły jesteś ślepy
więc cię nie winię
ale ja miałam dwoje oczu widzących
na nic
widzącymi oczami
nie dostrzegłam twojego serca”.*

Park Krakowski, 24 kwietnia 2025 r.

Park Krakowski, 24 kwietnia 2025 r.

Kącik humoru

Lekarz rozmawia z pacjentem - nałogowym palaczem.

- Czy nie może pan obejść się bez papierosów? Czy sprawiają panu aż taką przyjemność?

- Oczywiście. Ilekroć zapalę, teściowa wychodzi z pokoju.

Patrol policyjny zatrzymał kierowcę, który prowadził wóz w sposób dość ekscentryczny.

- Czy pan przypadkiem nie wypił paru kieliszków?

- Skądże znowu!

- Więc proszę przejść parę kroków po linii wyznaczającej oś jezdni.

- Po lewej czy po prawej?

Pracownik banku próbuje wytłumaczyć klientowi zasady płacenia na raty.

Proszę pana najpierw płaci pan niewielką sumę a potem przez 3 miesiące nie płaci pan nic.

Na to klient:

- To pan mnie zna?

Fakir wracając od lekarza spotyka dyrektora cyrku.

- I co powiedział panu lekarz?

- Mam jakąś chorobę żołądka, od dziś muszę przestrzegać diety. Wolno mi łykać tylko tłuczone szkło. Ale o gwoździach i szablach przez najbliższy miesiąc nie może być mowy!